

טל שקד ילד, על-אף מותך*

ירח

אִמָּהוּת מִתּוֹת פֶּתָאם עִם בּוֹא הָאָבִיב
שְׁקוּעוֹת סָבִיב בְּמִטּוֹת לְבָנוֹת וְאַרְכּוֹת
מֵאֵד וְהִנֵּה נוֹתֵר לְהַעֲמִיד פָּנִים שֵׁשׁ לָךְ
עוֹד עֲנִין בְּאַרְצוֹת רְחוֹקוֹת, אוֹלֵי שְׁפוֹת
וּמְלִים חֲדָשׁוֹת, אָבֵל אֵינָה כְּשֶׁהִיִּית;
אֲמָנָם הַיָּם עוֹדְנוּ מְרַחֵץ בְּמַלַּח, תִּלְמִי
הַשָּׂדֶה מְסַרְקִים אֶל הַצָּפוֹן, מְרוֹמָמִים
קָלַח אַחֵר קָלַח, אֵף הֵיִרַח אֵינּוֹ אוֹתוֹ
יֵרַח וְגַם רֵיחַ הַפְּרוֹת הַחֲמִיץ.
הֵיִיתִי יֶלֶד לִפְנֵי מוֹתִי וְאַחֲרָיו נוֹתַרְתִּי
יֶלֶד, עַל-אֵף מוֹתְךָ

כובע הצמר

כָּל יָמֵי הַחֵג הִלְכְּתִי בְּכוֹבֵעַ הַצֹּמֵר שֶׁלְּךָ
לְאַרְךָ הַמְסֻדָּרוֹן הַקָּר, הַכָּאֵב עוֹד לֹא
עֵבֶר, אֲנַחָה חֲמֻקָּה מִן הַחֲלוֹן, נִשְׁמָתְךָ מִתְפּוֹרֶרֶת
לְבִי רוֹעֵד בֵּין דָּלֶת לְדָלֶת, לֹלֵא מְבוֹא
וְלֹלֵא מוֹצָא וְאֲנִי מְנַסֶּה לְצַקֵּת מַיִם אֶל תוֹךְ פִּיךָ הָרֶךְ
כְּמוֹ אֶפְרוֹחַ תוֹעָה הַמְשִׁיב גְּרָגִירִים אֶל קִנְיָה הַחֲטָה,
טֶפֶה אַחֵר טֶפֶה, עוֹדֶךָ נוֹשְׁמֶת, וְלֹא נִשְׁאֲתִי
תִּפְלָה וְלֹא בִקְשָׁתִי סְלִיחָה מֵאֵף אֶחָד וּלְעוֹלָם
לֹא אֲבַקֵּשׁ

* השירים לקוחים מתוך ספר בכתובים של גידו שכטר.

בְּחֹרֶף, בְּמִשְׁךְ לַיְלֹת רַבִּים, בְּבֵית הַקְּבֵרוֹת,
נְחִירֵי עֲנָפִים מְפָרִיחִים שְׂדִים אַרְוִירִים לְכָל
הָרוּחוֹת, בֵּין עוֹלָם אֶחָד לְעוֹלָם אֶחָד, אֲנִי
זוֹכֵר צִלְצוּלֵי חֲשָׁמַל, שְׁנֵי עוֹרְבִים מִתְרַסְקִים
בְּחֶלֶל, מֵאֲבָדִים כּוֹוֵן בֵּין גִּלְגֵּל עֵין אֶחָד
לְקִצָּה הַמְּקוֹר, חֵלֹם בְּלֵהוֹת נֶגֶד מִבְּעַד אוֹר
לְבִנָּה, הָעוֹלָם מִתְהַפֵּךְ עַל בִּטְנוֹ וְנֵעַ, וּבִפְתָּח
לְבוֹ יוֹשֶׁבֶת עֵצִים-אִשָּׁה, זוֹרַחַת לְנִצָּח בְּדָם
מִלְּאָכִים קָדוֹשׁ, קָדוֹשׁ. אֵךְ אֲנִי מוֹצֵא אוֹתָהּ
עוֹד, לֹא בִקְרָה וְלֹא בִשְׁאָר הָעוֹנוֹת.

הרואין

1.

כָּל הַלֵּילָה בְּעֵבְעֵתִי תַּחַת עֵץ הַפֶּקָאן,
הַחֶשֶׁךְ הַתְּמַלֵּא אֲוִיר חֶם, סָרֵק
בְּסִרְפָּדִים וּבְקוֹצִים אֶת הַבֶּשֶׁר הַתָּם,
בָּרָא אָדָם זֶר בְּתוֹךְ גּוֹפִי, מִים מִתּוֹקִים
הַתְּגַלְגְּלוּ בֵּין עֵין לְעֵין, חִלְחְלוּ אֶל
הַנִּקְבִּים, הִנֵּה אֱלֹהִים מְעוֹרֵר חֲשָׁמַל
בֵּין הָעֵבִים, מִטִּיחַ הָרוּאִין בְּמוֹרְדוֹת
הָעוֹרָקִים, צֹלַע נִבְקָעָה מִתּוֹךְ צֹלַע,
בְּכִי שֶׁל תִּינוּק נִשְׁמָע עִם עֲלוֹת הַשַּׁחַר

2.

”באה מנוחה ליגע”, נתן אלתרמן

שְׁמִי הָרוּאִין הִלְהִיטוּ עֵנִן
בַּעֲמֵק יִזְרְעֵאל וְאֲנִי שׁוֹכֵב עַל גִּבְעָה
וְכָל טֶפֶה וְטֶפֶה מִבְּקַעַת
אֶת מִצְחִי הַצּוֹהֵל, אֲנִי חִי

וְנִשְׁמָע, וְחִשְׁרַת אֲזִדְרַכַּת סָגְלָה
וְרָדָה וְאַפְלוּ כְּתֻמָּה מְטַפֵּטֶפֶת
שְׁטִיוֹן, מִפְתָּה כְּבָרְקַת, מוֹלִיכָה
הַזֵּיהַ וּבִלְבִי הַנִּפְלָא אִמִּי הַמֶּתָה
עוֹדְנָה צוֹחֶקֶת.